

21. ROČNÍK LITERÁRNÍ SOUPEŘEDÍ

„PÍŠI, TEDY JSEM“

VYHLÁŠENÉ PRO MLADÉ, ZAČÍNÁJÍCÍ AUTORY
MĚSTSKÝM ÚRADEM V RÁJCI-JESTŘEBÍ
VE SPOLUPRÁCI
S GYMNÁZIEM A SOŠ RÁJEC-JESTŘEBÍ, o.p.s.

Jméno a příjmení: Vendula Zemánková

Věk: 13 let

Třída: 8. A

Škola: ZŠ a MŠ Rájec-Jestřebí

Učitel: Mgr. Martina Kalíková, kalikova@zs-rajec.cz

Poezie:

Próza: Strážný anděl

Počet stran: 2

Podpis autora: Vendula Zemánková

Strážný anděl

Už ani nevím, kdy jsem začala mít ten neústupný pocit. Pocit, že tu nejsem sama. Pokaždé, když jdu ulicí, jako by to opakovalo každý můj krok. Každou chvíli v lavici, na autobusové zastávce, na brigádě mám pocit, že mi to stojí za zády. Jako by se to neustále potřebovalo ujišťovat, že jsem v pořádku. I když to moc dobře ví, že k tomu mám daleko.

Už to bude rok, co jsem se distancovala od své šílené rodiny. Je to skupina radikálů a fanatiků. Ale i kdyby nic, jsem ráda, že se jim to nakonec nepovedlo. Nikdy se jim nepovedlo vlákat mě do té zvrácené sekty. Nikdy mě nezlomili, nikdy mi nevymyli mozek. A nikdy až do mé smrti jim neodpustím to, co mi provedli. Do teď se mi občas zdá, že jsem zpátky v tom pekle nekonečných rituálů. V síni temna, kde tlumené světlo svící ozařovalo oltář. Na tisíce hodin, kdy mi lidé v rudých pláštích rvali do chřtánu kecy o zplozencích pekla, co nás ze stínů pozorují. Dáblové, kteří tiše vyčkávají. A až přijde správný moment, stáhnou nás do hlubin moře utrpení, nepředstavitelných muk a prázdna, které zaplní křik čisté bytosti v nekončící agonii. To je to, čemu tak slepě věří, a opovažují se nazývat člověka čistou bytostí.

Možná právě to, že jsem vyrostla v tomto přesvědčení, je důvod, proč mám pocit, že mě něco takového sleduje. Zjednodušeně už jsem se zbláznila. Možná je to jen paranoia. Slyšiny v podobě hlasů odříkávajících tu modlitbu mám už dlouho, ale tohle je nové a jiné. Má to zvláštní tichý hlas připomínající hlasy šelem uvězněných za skly výběhů. A chvílemi působí ten hlas, jako by snad ani nebyl z tohoto světa. Nechápu ani, proč nad tím přemýšlím, vždyť je to tak absurdní.

Pomalu vytahuji svazek klíčů z kapsy, když si uvědomím, že jsem se ani nepodívala do schránky. Mezi několika letáky vynikl jeden dopis. Čas je najednou jako zpomalený film, záda mi polévá studený pot. Celá moje realita je trýznivá úzkost. Vtom zase slyším ten zvláštní hlas. Je to překvapivé, ale docela mě to uklidňuje. Nadechnu se, vydechnu a snažím se zachovat si racionální přemýšlení. Na obálce vyniká otčímův výrazný rukopis. Mám tak roztřesené ruce, že obálku sotva otevřu. Štítí se mi vůbec pohlédnout na vodoznak se symbolem řádu. Text není dlouhý, mám to číst? Stejně to nemůže být horší než to, co jsem od něj už slyšela. Letmo projíždím očima text „Nesnaž se schovat... Rituál nebyl dokončen... Najdu si tě!“ Ta slova jsou jako smrtící jed. Pokud mě otčím najde, donutí mě se vrátit a nebude váhat, než na to použije násilí. Řád má velký vliv, bez pochyb mě najde. Je jen otázkou času, kdy budou stát před vchodovými dveřmi. Radši zemřu tou nejbolestivější smrtí, než se vrátit do toho pekla. Nemá cenu to oddalovat.

Celou dobu, co jdu, mě zas pronásleduje ten známý hlas ze stínů. Hlas, co skýtá uklidnění, které se přebíjí s návaly paniky při představě, jak mě vedou zpět k oltáři. Znáám jedno místo ukryté za městem. Betonová cesta se mění v prašnou, až dojdu na konec. Tuhle krásnou přírodou pohlcenou industriální budovu jsem našla, když jsem se přistěhovala. Tohle je perfektní místo, kde to nadobro ukončit. Našlapuji po zchátralých chodbách a schodištích, až se dostanu na střechu. Je tu krásný výhled na město a hvězdy, co lemují černočernou oblohu. Přejdou k okraji rovné střechy. Odhodlaně se podívám dolů a potom zpět na město. Tohle je možná to poslední, co ve svém životě uvidím. Hlas ze stínů je o trochu hlasitější. „Stejně to tu nemělo smysl“ řeknu, zavřu oči a jsem připravená nechat své tělo letět a dopadnout. Najednou slyším něco, z čeho opět otevřu oči. V tom hlase jsou poprvé slyšet zoufalá slova: „Ne!!! Prosim ne!“ Zatají se mi dech. Pomalu se otočím směrem k původu zvuku.

Přímo naproti mně na zchátralé střeše sedí nelidská entita. Stvoření má na první pohled podobnou stavbu těla jako člověk, ale člověk to ani není. Má bledou kůži plnou jizev a z páteře mu vyráží ostré výběžky. Je vyšší, ale pohyblivější než dospělý muž. Má dlouhé zvířecí končetiny, avšak dlaně a chodidla jsou spíš lidská. Jeho obličej i celá jeho hlava je protáhlá do stran a valnou většinu zabírají ústa plná

desítek zubů, co působí jako by se stále usmíval. Má malé, dravé oči, které upírá do země. Sedí tam a drží si končetiny u těla.

„To ty jsi ten hlas...“ Zadívám se na něj. On jen jemně kývne hlavou. „Umíš mluvit?“ Pomalu jdu blíž ke stvoření. „Trochu,“ odpovídá mi rozklepaným hlasem. Přijdu až přímo k němu a sednu si na střeše vedle něj. „Proč jsi mě zastavil?“ řeknu a podívám se na něj. „Nechci, aby se ti něco stalo.“ Jeho hlas je tichý a nejistý. „Mám svoje důvody.“ Sklopím hlavu. Tázavě se na mě podívá. Z nějakého důvodu mu chci říct všechno. Myslím, že mě bude poslouchat. Mám mu ale věřit? Vlastně nemám důvod, proč bych neměla, vždyť to není člověk. A potom, co jsem si zažila, nedokážu být vyděšená z čehokoliv kromě člověka.

Noc uběhla rychle. Chvillemi jsme jen hleděli na oblohu, ale většinou jsem mluvila. Řekla jsem mu všechno, co mě napadlo. On moc nemluvil, ale i tak jsem přesně věděla, co chce říct. Už skoro svítá a za městem jsou vidět první sluneční paprsky. Proboha, my jsme tu strávili celou noc. Najednou zaregistruji zašustění keřů dole pod budovou. „Hej, ty smažko, okamžitě slez!“ řve na mne postarší žena. „Rychle zalez, ať tě neuvidí,“ zašeptám na něj. On se ani nehne, jen se na mě nechápavě podívá a potom upře svůj smrtelný pohled na pobouřenou ženu. „Ona tě nevidí?“ Pomalu se opět přikláním k teorii, že on je jen halucinace a další výplod mé paranoidní a zničené mysli. „Zavolám policajty, ty... ty vandale!“ žena pokračuje ve svém proslvu. „Radši zmizíme,“ kývnu na entitu.

Rychle si balím to málo věcí ze svého bytečku. Nejspíš chvíli zůstanu na ubytovně, než si najdu nový nájem. On mě jen pozoruje, zatímco mu vysvětluji, co a proč vlastně dělám. Když se nad tím zamyslím, je zvláštní, jak snadno jsem se smířila s existencí něčeho, jako je on. Možná je halucinace, nebo měli ti magoři jen trochu pravdu. Ať je cokoliv, je lepší než většina lidí, které do teď nejspíš jen pozoroval, anebo se ho báli. Lidi se často nechají zmást tím, co jak vypadá.

Je noc a opětovně jsem měla noční můru. Neustále je to stejná vzpomínka. Vždy vidím, jak jsem u toho oltáře a kolem jsou lidé v pláštích, kteří odříkávají tu jejich modlitbu. Dnes to není jiné. Už dobrých deset minut koukám do stropu a těžce se mi dýchá. Uklidním se, když najednou dostanu pocit, že je tu se mnou. Nevím, jak to vysvětlit, ale jeho přítomnost mi dává pocit bezpečí, který jsem s rodinou nikdy nezažila. Sednu si na postel a rozkoukám se po pokoji. Vidím ho sedět v rohu stejně jako na střeše. Ve tmě mu svítí oči jako kočkovité šelmě. Ale nakonec je i za tou nejdravější bestíí jen kotě, co sedí v rohu a doufá, že ona noční můra nebyla o něm.

Nemůžu přestat myslet na ten dopis. Naštěstí mám jeho. Často spolu mluvíme nebo spíš já mluvím a on poslouchá. On ani moc mluvit neumí. Snažila jsem se ho naučit nová slova. Ví toho o lidech tak málo. Zrovna je fascinovaný knihou, kterou jsem si dnes koupila. „Občas přemýšlím nad tím, co vlastně jsi?“ řeknu a podívám se na něj. On jen sklopí hlavu a znovu si přitáhne nohy k tělu. „Ale čím víc nad tím přemýšlím, tím víc je mi to jedno.“ Pousměju se a sleduju, jak zvedá hlavu. „Ať už jsi cokoliv, stejně to nic nezmění,“ řeknu a on nakloní hlavu na stranu jako nechápající pes. „A kdo ví, třeba jsi můj anděl strážný,“ zasměju se. On se ve chvíli zvedne a rychle jde k zrcadlu. Kouká na sebe, jako by se z duše nenáviděl. V jeho očích se mísí smutek, vztek a opovržení svým odrazem v zrcadle. „Ne, nemůžu být.“ Opět sklání hlavu s vědomím, že nemůže popřít fakt, že je to, co je. Jdu za ním. „Proč ne?“ Postavím se přímo vedle něj. Uznávám, že vidět rozdílnost našich zevnějšků je děsivý pohled. Ale zrcadlo odráží jen jednu stranu reality, která je v porovnání s ostatními nepodstatná, ačkoliv je nejlépe vidět. „Já si myslím, že jestli mám strážného anděla, vypadá přesně jako ty.“

Od doby, co jsem sem přišla s vědomím, že už se nevrátím, chodím na tuhle střechu často. Večer je tu většinou ticho bez lidí. Jen já, orchestr okřídlených pěvců a on. Je podivuhodné, jak moc to stvoření přirostlo k mému depresí prolezlému srdci. Je jako můj mladší bratr, záruka důvěry a přítel, co mě nikdy nebude soudit a vyslechne mě, aniž bych se musela doprošovat o chvíli jeho pozornosti. Je

nejmilejší tvor, kterého jsem kdy potkala. Jsem ráda, že zrovna mě začal jeho hlas znít v hlavě. Neubráním se úsměvu, když nad tím přemýšlím. Ani nevím proč, ale začnu si broukat melodii mé oblíbené písně „Máš rád hudbu?“ Opět se na mě zmateně otočí, tak jako pokaždé, když se ho na něco takového zeptám. „Co to je?“ říká a nepřestává mě udivovat. Se značným pobavením zadávám do vyhledávače v telefonu název skladby *Starman*. Telefon se začínající skladbou položím na zem. Vycházející hvězdy a jemný vánek krásně doplňují píseň. Pokyvují hlavou do rytmu a tiše si zpívám text. Nechápatel entita vedle mne jen střídá pohled na mě a telefon, ze kterého se line melodie. „Tak tohle je hudba,“ řeknu a otočím se na stvoření. „Vnímej tu melodii, ten rytmus.“ Pohupuji se do rytmu skladby. Při začátku refrénu zesílím hudbu a ten tvor se pomalu přidává k mému pokyvování hlavou. Myslím, že to začíná chápat.

Poslední dobou začínám být zmatená ohledně otčímových výhrůzek. Překvapuje mě, že si otčím dává tak na čas. Počítala jsem s tím, že nejspíš budu muset odjet do jiného města nebo budu korzovat z podnájmu do podnájmu. Otčím musí vědět alespoň přibližně, kde jsem, proč mě ještě neodvedl. Jak ho znám, usoudila bych, že si mapuje terén. Ale budu radši žít v té hezké realitě, kde mě nenašel a já si můžu jen v klidu žít s andělem za zády.

Moje noční můry jsou od chvíle, co ho znám, snesitelnější. I když jsou stále jedním z důvodů mé spánkové deprivace. V pokoji je dusno, normálně bych otevřela okno, což momentálně není nejgeniálnější nápad. Pod oknem se mi usídlila skupina ochlastů, ze kterých čpí typicky lidská prohnílost. Pach alkoholu a potu si za žádnou cenu nenechám vniknout do ložnice. Radši se jdu se po noční můře projít.

Kromě mě a jeho na ulici nikdo není. Jsou tu jen tmavé budovy, chodník mokrý po nočním dešti a krásné ticho. Náš zenový klid ale najednou něco vyruší. Jsou to lidské kroky. Na ulici vyjde skupina lidí v oblecích, které dobře poznávám. Další lidé stojí přímo za mnou. Mají několik zbraní v rukách s tetováním řádu. Očima hledám únik z obklíčení. Rozběhnu se do uličky mezi budovami. Ta entita běží za mnou, ale není jediný. Pronásleduje mě i skupina následovníků sekty. Zdá se, že se jim téměř vzdalují. Když najednou je přímo přede mnou cihlová zeď, co perfektně doplní zoufalost situace. Jsem ve slepé uličce a zvuky kroků těch sektářů se ke mně blíží jako loď ke dnu, když už nemá cenu vyhazovat vodu z podpalubí.

„Pošleme tě zpět do pekla!“ hlas jednoho z mužů se šíří ozvěnou za rohem v uličce. Už mi to dochází. Otčím je sem neposlal, aby mě odvedli zpět, ale aby se mě nadobro a jednou pro vždy zbavili. Nechtějí riskovat, že řeknu světu o všech zvrácenostech, co provádí. Podívám se směrem k jedinému tvorovi, na kterém mi záleží. Zděšeně se na mě dívá a myslím, že si stejně jako já uvědomuje, co se děje. „Jestli je tohle konec... chci, abys něco věděl.“ Dívám se do jeho lesknoucích se očí. „Děkuju ti, že jsi tady,“ usměju se. „A taky chci, abys věděl, že jsem ráda, že budeš první a poslední komu to řeknu,“ říkám a sleduju, jak se zoufalostí a strachem v očích snaží nepřipouštět si, co se děje. Jsem smířená s tím, co se stane. Jsem ráda, že jsem před smrtí potkala někoho, komu můžu říct: „Miluju tě.“ Má slova se rozezní uličkou zároveň se smrtícím výstřelem. Je paradoxní, že na konci se mnou byl právě můj anděl strážný.

Prostředí: Strážný anděl

Počet stran: 2

Připisování: 2